Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2020. gada 11. jūnijā*

Apelācija – Civildienests – Atklāts konkurss – Nepielaišana pie pārbaudījumiem – Iespēja administrācijai tiesā papildināt lēmuma par nepielaišanu pamatojumu – Nosacījumi – Izņēmuma gadījumi – Jēdziens "pamatojuma neesamība"

Lietā C-114/19 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2019. gada 8. februārī iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv *B. Mongin* un *G. Gattinara*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks –

Danilo Di Bernardo, Brisele (Beļģija), ko pārstāv *S. Orlandi* un *T. Martin*, *avocats*,

prasītājs pirmajā instancē,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerāladvokāts: P. Pikamēe [*P. Pikamäe*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 22. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību Eiropas Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 29. novembra spriedumu lietā *Di Bernardo*/Komisija (T-811/16, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2018:859), ar kuru šī tiesa atcēla atklātā konkursa, pamatojoties uz

* Tiesvedības valoda – franču.

pārbaudījumiem, EPSO/AST-SC/03/15 atlases komisijas 2016. gada 10. augusta lēmumu neiekļaut *Danilo Di Bernardo* rezerves sarakstā, lai pieņemtu darbā sekretārus/kancelejas darbiniekus SC 1 pakāpē atbalsta finanšu jautājumos jomā (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

2 2015. gadā tika rīkots atklāts konkurss EPSO/AST-SC/03/15 ar mērķi sagatavot rezerves sarakstus "sekretāru/kancelejas darbinieku (SC 1 un SC 2)" pieņemšanai darbā trīs jomās, tostarp atbalsta finanšu jautājumos jomā.

3 Paziņojuma par konkursu attiecībā uz šo atklāto konkursu (turpmāk tekstā – "paziņojums par konkursu") II pielikuma 2. punktā atbalsta finanšu jautājumos jomā papildus pārbaudījumu nokārtošanai bija paredzēta prasība par to, lai būtu "vidējā izglītība, kuru apliecina diploms, kas dod tiesības sākt pēcvidusskolas izglītību, un pēc kuras iegūta vismaz trīs gadus ilga darba pieredze galvenokārt ar darba pienākumiem saistītā jomā".

4 Paziņojuma par konkursu VI sadaļā bija paredzēts, ka atlases komisija pēc pārbaudījumiem šo nosacījumu izpildi pārbaudīs, pamatojoties uz apliecinošajiem dokumentiem, ko kandidāti būs pievienojuši elektroniskajam pieteikumam.

5 Piesakoties uz aplūkoto atklāto konkursu atbalsta finanšu jautājumos jomā, *D. Di Bernardo* iesniedza apliecinošos dokumentus, kas apliecināja viņa kvalifikāciju un profesionālo pieredzi, un piedalījās paziņojumā par konkursu paredzētajos priekšatlases testos un pārbaudījumos.

6 Ar 2015. gada 14. septembra elektroniskā pasta vēstuli Eiropas Personāla atlases birojs (*EPSO*) informēja *D. Di Bernardo*, ka konkursa atlases komisija vēlas saņemt plašāku informāciju par profesionālo pieredzi, ko viņš bija minējis pieteikuma 2., 5. un 6. ierakstā. Atlases komisija it īpaši vēlējās saņemt dokumentus, kurus būtu parakstījuši viņa iepriekšējie darba devēji un kuros būtu detalizēti aprakstīti pienākumi, kas ir veikti šīs profesionālās pieredzes ieguves laikā, kā arī darba līgumu kopijas, kurās būtu skaidri norādīti minēto līgumu sākuma un beigu datumi.

7 Ar 2015. gada 15. septembra elektroniskā pasta vēstuli *D. Di Bernardo* nosūtīja papildu apliecinošos dokumentus attiecībā uz viņa kandidatūras pieteikuma 2., 5. un 6. ierakstu.

8 Ar 2015. gada 17. septembra elektroniskā pasta vēstuli *EPSO* atbildēja *D. Di Bernardo*, ka konkursa atlases komisija "lūdz nosūtīt darba devēja parakstītu detalizētu pienākumu aprakstu attiecībā uz 2., 5. un 6. ierakstu".

9 Ar 2015. gada 18. septembra elektroniskā pasta vēstuli *D. Di Bernardo* paziņoja, ka viņa rīcībā nav šādu aprakstošu dokumentu attiecībā uz pieteikuma 5. un 6. ierakstu. Viņš precizēja, ka Itālijas sabiedrība, kas viņu bija nodarbinājusi, ir beigusi darbību un viņš nevar iesniegt šādus dokumentus. Tādējādi viņš iesniedza Itālijas valsts darba koplīgumu kopiju, kuros ir ietverts oficiāls to pienākumu apraksts, kas ir saistīti ar dažādiem darba līgumiem, tostarp viņa darba līgumu, kā arī divas šīs Itālijas sabiedrības vēstules un ar šo sabiedrību noslēgto darba līgumu.

10 Ar citu 2015. gada 18. septembra elektroniskā pasta vēstuli *D. Di Bernardo* nosūtīja *EPSO* detalizētu pienākumu aprakstu attiecībā uz profesionālo pieredzi, kas norādīta viņa kandidatūras pieteikuma 2. ierakstā.

11 Ar 2015. gada 27. oktobra vēstuli *EPSO* paziņoja *D. Di Bernardo* savu lēmumu neiekļaut viņu aplūkotā atklātā konkursa veiksmīgo kandidātu sarakstā, pamatojoties uz to, ka profesionālā pieredze, kas minēta viņa pieteikuma 1.–7. ierakstā, nesasniedz minimālos trīs gadus galvenokārt ar darba pienākumiem atbalsta finanšu jautājumos saistītā jomā, kā bija minēts paziņojuma par konkursu II pielikuma 2. punktā.

12 Ar 2015. gada 4. novembra elektroniskā pasta vēstuli *D. Di Bernardo* iesniedza lūgumu pārskatīt aplūkotā atklātā konkursa atlases komisijas lēmumu.

13 Ar strīdīgo lēmumu atlases komisija informēja *D. Di Bernardo*, ka pēc pārskatīšanas tā apstiprina savu 2015. gada 27. oktobrī paziņoto lēmumu. Tā norādīja, ka pirms darba sākšanas tā bija definējusi atlases kritērijus, lai izvērtētu, vai kandidātu kvalifikācija un profesionālā pieredze patiešām atbilst vakantajiem amatiem prasītajām kompetencēm. Minētā atlases komisija precizēja *D. Di Bernardo*, ka "pēc to apliecinošo dokumentu pārbaudes, kuri iesniegti, lai dokumentētu [viņa] profesionālo pieredzi, kas minēta [viņa] pieteikuma 2., 5. un 6. ierakstā, [tā ir] secinājusi, ka šie dokumenti neapstiprina, ka [viņa] attiecīgā profesionālā pieredze [būtu gūta] galvenokārt ar darba pienākumiem saistītā jomā, kā prasīts paziņojumā par konkursu".

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā saņemts 2016. gada 18. novembrī, *D. Di Bernardo* lūdza atcelt strīdīgo lēmumu un atlīdzināt viņam nodarīto kaitējumu.

15 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa apstiprināja pamatu, kas attiecās uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, atcēla strīdīgo lēmumu un pārējos prasības pieteikumā ietvertos prasījumus noraidīja.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

16 Ar apelācijas sūdzību Komisija lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem pirmajā un apelācijas instancē.

17 *D. Di Bernardo* lūdz apelācijas sūdzību noraidīt un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

18 Apelācijas sūdzības pamatošanai Komisija izvirza divus pamatus.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

19 Ar pirmo pamatu Komisija izvirza iebildumu par tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi pārsūdzētā sprieduma 41.–53. punktā attiecībā uz aplūkotā atklātā konkursa atlases komisijas pienākuma norādīt pamatojumu apjomu. Vispārējā tiesa neesot pietiekami ņēmusi vērā strīdīgā lēmuma tiesisko un faktisko kontekstu, lai gan tas, vai pamatojums ir pietiekams, ir jāizvērtē no attiecīgā lēmuma konteksta, nevis tikai tā formulējuma viedokļa (spriedums, 1990. gada 14. februāris, *Delacre* u.c./Komisija, C-350/88, EU:C:1990:71, 16. punkts). Šis pamats ir iedalīts septiņās daļās.

20 Pirmkārt, atlases kritēriju paziņošanai no pienākuma norādīt pamatojumu viedokļa neesot tādas nozīmes, kādu tiem pārsūdzētā sprieduma 41., 45. un 50. punktā ir piešķīrusi Vispārējā tiesa, kā to apstiprinot fakts, ka *D. Di Bernardo* vispār neesot centies tos noskaidrot.

21 Otrkārt, Komisijas ieskatā, tas, ka aplūkotā atklātā konkursa atlases komisija strīdīgajā lēmumā ir minējusi tikai to profesionālo pieredzi apliecinošos dokumentus, kura atbilst *D. Di Bernardo* pieteikuma 2., 5. un 6. ierakstam – pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir atzinusi pārsūdzētā sprieduma 43. punktā –, nebūt nav "netieša norāde" uz to, ka atlases komisija ir uzskatījusi par atbilstīgu to profesionālo pieredzi, uz kuru ieinteresētā persona ir atsaukusies pārējos šī pieteikuma ierakstos. Gluži pretēji – *D. Di Bernardo* kandidatūras noraidīšana nozīmējot, ka minētā atlases komisija ir uzskatījusi, ka viņš neatbilst nosacījumam par 36 mēnešu atbilstīgu profesionālo pieredzi pēc tam, kad tā bija pārbaudījusi visu profesionālo pieredzi, kas bija minēta viņa pieteikuma septiņos ierakstos.

22 Treškārt, pārsūdzētā sprieduma 48. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka *D. Di Bernardo* iesniegtajā pārskatīšanas lūgumā ir bijis norādīts, ka viņš nav zinājis iemeslus, kuru dēļ viņa profesionālā pieredze nav pietiekama.

23 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdījusies, pārsūdzētā sprieduma 46. un 47. punktā atzīdama, ka Komisija nevarēja atsaukties uz judikatūru, saskaņā ar kuru konkursa ar lielu dalībnieku skaitu gadījumā atlases komisijai ir atļauts atteikumu izvēlēties kandidātu pamatot kopsavilkuma veidā.

24 Piektkārt, pretēji uzskatam, ko Vispārējā tiesa ir paudusi pārsūdzētā sprieduma 50. punktā, konkursa atlases komisijai neesot pienākuma izpaust kritērijus atlasei pēc kvalifikācijas, ja tai nav iesniegts neviens attiecīgs lūgums, jo citādi netiktu ievērota Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu III pielikuma 6. pantā noteiktā atlases komisijas sēžu aizklātība.

25 Sestkārt, uzskatot – kā to ir darījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 49.–51. punktā –, ka pārskatīšanas lūgums, kas ir sagatavots bez precizējumiem, kāds bija *D. Di Bernardo* iesniegtais lūgums, aplūkotā atklātā konkursa atlases komisijai rada pienākumu sniegt detalizētus paskaidrojumus par katru ierakstu, uz minēto tiekot pārnests pienākums pierādīt paziņojumā par konkursu prasītās profesionālās pieredzes esamību. Tomēr šis pierādīšanas pienākums esot kandidātiem, kā izriet no paziņojuma par konkursu, kurā ir noteikts, ka "tiks pārbaudītas kandidātu sniegtās ziņas elektroniskajā pieteikumā, pamatojoties uz viņu iesniegtajiem apliecinošajiem dokumentiem".

26 Septītkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 53.–55. punktā prasību norādīt pamatojumu esot sajaukusi ar motīvu pamatotību, kas attiecas uz strīdīgā lēmuma tiesiskumu pēc būtības. Netiešu norādi uz šo sajaukšanu Komisija saskata apstāklī, ka pārsūdzētā sprieduma 53. punktā Vispārējā tiesa ir paudusi uzskatu, ka atlases kritēriji ir absolūti nepieciešami, lai izvērtētu, vai, veicot profesionālās pieredzes analīzi, aplūkotā atklātā konkursa atlases komisija nav "pārsniegusi savas novērtējuma brīvības robežas". Tāpat Komisija uzskata, ka skaidrību ienes fakts, ka pārsūdzētā sprieduma 54. un 55. punktā Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka strīdīgais lēmums nav pietiekami pamatots nevis tāpēc, ka tas neļauj kandidātam noskaidrot viņa izslēgšanas iemeslus, bet tāpēc, ka tas viņam traucē izvirzīt citus iebildumus par šī lēmuma tiesiskumu.

27 *D. Di Bernardo* uzskata, ka argumentācija, kas ir norādīta pirmā pamata pamatošanai, kopumā nav pamatota.

Tiesas vērtējums

28 Ar pirmo pamatu Komisija apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 41.–53. punktā Vispārējās tiesas veiktajā izvērtējumā par strīdīgā lēmuma pamatojumu ir pieļautas vairākas tiesību kļūdas.

29 Saskaņā ar iedibināto judikatūru LESD 296. pantā prasītajam Eiropas Savienības iestāžu aktu pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā tiesību akta būtībai un ir skaidri un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes – tiesību akta autores – argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu ir jāizvērtē, ņemot vērā visus lietas apstākļus, it īpaši tiesību akta saturu, norādīto motīvu būtību un tiesību akta adresātu vai citu ar šo tiesību aktu tieši un individuāli skarto personu iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē ne tikai no tā teksta, bet arī konteksta, kā arī visu to tiesību normu viedokļa, kuras reglamentē attiecīgo jomu (spriedums, 2016. gada 10. marts, *HeidelbergCement*/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Ar pirmā pamata ceturto daļu, kas ir jāizvērtē vispirms, Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījusies, pārsūdzētā sprieduma 46. un 47. punktā atzīdama, ka Komisija nevarēja atsaukties uz Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru konkursa ar lielu dalībnieku skaitu gadījumā atlases komisijai ir atļauts atteikumu izvēlēties kandidātu pamatot kopsavilkuma veidā.

31 Šajā ziņā ir jāatgādina Tiesas pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru, lai ņemtu vērā praktiskās grūtības, ar kurām ir jāsaskaras konkursā ar lielu dalībnieku skaitu, atlases komisija var vispirms paziņot kandidātiem tikai atlases kritērijus un rezultātu, pat ja vēlāk būtu jāsniedz individuāli paskaidrojumi kandidātiem, kas to skaidri lūdz (spriedumi, 1981. gada 26. novembris, *Michel*/Parlaments, 195/80, EU:C:1981:284, 27. punkts; 1983. gada 9. jūnijs, *Verzyck*/Komisija, 225/82, EU:C:1983:165, 16. punkts; 1988. gada 8. marts, *Sergio* u.c./Komisija, 64/86, no 71/86 līdz 73/86 un 78/86, EU:C:1988:119, 50. punkts, kā arī 1989. gada 28. februāris, *Basch* u.c./Komisija, 100/87, 146/87 un 153/87, EU:C:1989:97, 10. punkts).

32 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa ir pamatoti uzskatījusi būtībā, ka aplūkotā atklātā konkursa atlases komisijai tādā lietā kā šī nebija pienākuma norādīt pamatojumu, jo tās darba slodze bija pielīdzināma tai, kāda ir konkursa ar lielu dalībnieku skaitu atlases komisijai. Kā pārsūdzētā sprieduma 47. punktā ir norādījusi Vispārējā tiesa, aplūkotā konkursa atlases komisijai bija jāpieņem lēmums pēc tam, kad visi kandidāti bija piedalījušies priekšatlases testos un pārbaudījumos, tostarp kompetenču pārbaudījumos, un, tā kā šie pēdējie minētie bija izlaboti, potenciālo veiksmīgo kandidātu saraksts jau bija sagatavots. Vispārējā tiesa ir precizējusi, ka šādā posmā atlases komisijas galvenajam uzdevumam bija jābūt pārbaudīt, vai pārbaudījumus nokārtojušie kandidāti ar lielāko punktu skaitu atbilst arī nosacījumiem par viņu izglītības līmeni un profesionālo pieredzi, kādi ir noteikti paziņojumā par konkursu.

33 Ņemot vērā, ka droši vien nebija liels to kandidātu skaits, kuri bija veiksmīgi nokārtojuši šos testus un pārbaudījumus, bet neatbilda citiem konkursa nosacījumiem, nebija attaisnojami, ka atlases komisija tikai kopsavilkuma veidā pamatoja pat *D. Di Bernardo* kandidatūras sākotnējo noraidījumu 2015. gada 27. oktobrī. Komisija vēl jo vairāk nevar atsaukties uz darba slodzi, kāda ir konkursa ar lielu dalībnieku skaitu atlases komisijai, lai attaisnotu nepilnības strīdīgā lēmuma pamatojumā, kurš bija adresēts ieinteresētajai personai, atbildot uz tās pārskatīšanas lūgumu, kas tika iesniegts vairāk nekā gadu pēc aplūkoto pārbaudījumu norises. Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīstot, ka Komisija nevarēja atsaukties uz iepriekšējā punktā minēto judikatūru, lai apgalvotu, ka aplūkotajai atklātā konkursa atlases komisijai bija pienākums *D. Di Bernardo* kandidatūras noraidīšanu pamatot tikai kopsavilkuma veidā. Tādējādi pirmā pamata ceturtā daļa ir jānoraida.

34 Ar pirmā pamata pirmo daļu Komisija uzsver, ka Vispārējā tiesa it īpaši pārsūdzētā sprieduma 41., 45. un 50. punktā ir piešķīrusi pārāk lielu nozīmi pienākuma norādīt pamatojumu izpildē to atlases kritēriju paziņošanai, kas aplūkotā atklātā konkursa atlases komisijai ļauj novērtēt profesionālo pieredzi. Turklāt *D. Di Bernardo* vispār neesot centies tos noskaidrot.

35 Tomēr no šī sprieduma 31. punktā minētās judikatūras izriet, ka pat tad, ja atlases komisijai vispirms ir pienākums sniegt tikai pamatojumu kopsavilkuma veidā, kā tas ir konkursa ar lielu dalībnieku skaitu gadījumā, šajā pamatojumā ir jābūt iekļautai norādei par atlases kritērijiem. Tādējādi atlases kritēriji ir minimālā informācija, kas katrā ziņā ir jāsniedz kandidātiem, vēlākais – vienlaikus ar attiecīgā konkursa rezultātiem. Šajā lietā atbildē uz *D. Di Bernardo* iesniegto pārskatīšanas lūgumu šie kritēriji nebija pat norādīti. Tomēr vienīgi zināšanas par minētajiem kritērijiem varēja ļaut ieinteresētajai personai saprast, kā aplūkotā atklātā konkursa atlases komisija bija nonākusi pie secinājuma, ka viņa atbilstīgās profesionālās pieredzes ilgums ir mazāks par trīs gadiem. Šajos apstākļos nevar apgalvot, ka *D. Di Bernardo* interesei saņemt attiecīgu paziņojumu pārsūdzētajā spriedumā būtu piešķirta pārāk liela nozīme.

36 Turklāt no kandidātiem, saprātīgi vērtējot, nevar gaidīt, ka viņi lūgs paziņot atlases kritērijus, ja viņi pat nezina, ka šie kritēriji pastāv. Šajā gadījumā pieteikumu atlases kritēriji, ko aplūkotā konkursa atlases komisija piemēroja, izvērtējot atbilstīgas profesionālās pieredzes ilgumu, nebija ietverti paziņojumā par konkursu, un *D. Di Bernardo* strīdīgajā lēmumā – atbildē uz savu pārskatīšanas lūgumu – uzzināja tikai par to esamību, bet ne par to saturu. Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīdama, ka šie kritēriji bija jāpaziņo ieinteresētajai personai, un nevar tikt prasīts, lai tā lūgtu to darīt. Tādējādi pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

37 Ar pirmā pamata piekto daļu Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 50. punktā nav ņēmusi vērā, ka Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu III pielikuma 6. pantā noteiktais atlases komisijas sēžu aizklātums liedz izpaust aplūkotā atklātā konkursa atlases komisijas noteiktos atlases kritērijus, kas ļauj izvērtēt atbilstīgo profesionālo pieredzi.

38 Ir tiesa, ka uz salīdzinošiem vērtējumiem, kurus atlases komisija veic, izvērtējot kandidātu spējas, attiecas šo darbu aizklātība. Turpretim kandidātu pārbaude no dalībai attiecīgajā konkursā noteikto nosacījumu viedokļa tiek īstenota, pamatojoties uz objektīvu informāciju, kas katram kandidātam attiecībā uz viņu turklāt ir zināma. Tieši tāpēc atlases komisijas sēžu aizklātības ievērošana nav pretrunā tam, ka tiek paziņota šī objektīvā informācija un it īpaši atlases kritēriji, kas ir kandidātu šķirošanas pamatā, lai personām, kuru kandidatūras ir noraidītas, radītu iespēju noskaidrot viņu izslēgšanas iespējamos iemeslus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1996. gada 4. jūlijs, Parlaments/*Innamorati*, C-254/95 P, EU:C:1996:276, 26.–28. punkts un tajos minētā judikatūra). Līdz ar to pirmā pamata piektā daļa ir jānoraida.

39 Ar pirmā pamata sesto daļu Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 49.–51. punktā paužot uzskatu, ka tāds neprecīzs pārskatīšanas lūgums, kādu bija iesniedzis *D. Di Bernardo*, rada pienākumu aplūkotā atklātā konkursa atlases komisijai sniegt detalizētus paskaidrojumus. Komisijas ieskatā, šīs nostājas sekas ir tādas, ka uz atlases komisiju tiek pārnests pienākums pierādīt prasītās profesionālās pieredzes esamību, lai gan paziņojumā par konkursu šis pierādīšanas pierādījums bija skaidri noteikts kandidātiem.

40 Kā norādīts šī sprieduma 29. punktā, ikviena tiesību akta pamatojumam ir skaidri un viennozīmīgi jāatspoguļo Savienības iestādes – tiesību akta autores – argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi.

41 Tādējādi Tiesas judikatūrā pienākuma norādīt pamatojumu ievērošanas priekšnoteikums nav nekāda lūguma, tostarp attiecīgā pārskatīšanas lūguma, iesniegšana, kas turklāt ir fakultatīva, nedz vēl jo vairāk šī iespējamā lūguma formulējuma pietiekama precizitāte. Tas vēl jo vairāk attiecas uz šo lietu, kurā *EPSO* 2015. gada 27. oktobra lēmumā nebija sniegta neviena norāde, kas būtu ļāvusi ieinteresētajai personai formulēt detalizētāku pārskatīšanas lūgumu. Līdz ar to pirmā pamata sestā daļa ir jānoraida.

42 Ar pirmā pamata trešo daļu Komisija pauž kritiku par pārsūdzētā sprieduma 48. punktā veikto izvērtējumu, saskaņā ar kuru no *D. Di Bernardo* iesniegtā pārskatīšanas lūguma izriet, ka viņš nav zinājis iemeslus, kuru dēļ viņa profesionālā pieredze nav izrādījusies pietiekama. Ir jāmin, ka šī argumentācija, kuras pamatā ir kritika par Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, nav pieņemama apelācijas tiesvedībā, izņemot faktu sagrozīšanas gadījumu, uz ko nav atsauces šīs daļas pamatojumā (spriedums, 2019. gada 15. maijs, *CJ/ECDC*, C-170/18 P, EU:C:2019:410, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Ar pirmā pamata otro daļu Komisija apstrīd strīdīgā lēmuma interpretāciju, ko Vispārējā tiesa ir sniegusi pārsūdzētā sprieduma 43. punktā. Šajā lēmumā bija norādīts, ka "pēc to apliecinošo dokumentu pārbaudes, kuri iesniegti, lai dokumentētu profesionālo pieredzi, kas minēta pieteikuma 2., 5. un 6. ierakstā, atlases komisija ir secinājusi, ka šie dokumenti neapstiprina, ka attiecīgā profesionālā pieredze [būtu gūta] galvenokārt ar darba pienākumiem saistītā jomā, kā prasīts paziņojumā par konkursu". Minētajā 43. punktā Vispārējā tiesa ir paudusi uzskatu, ka, tā kā nav sniegta papildu informācija, atsauce tikai uz viņa pieteikuma 2., 5. un 6. ierakstu netieši norādot, ka *D. Di Bernardo* nav izdevies pierādīt profesionālās pieredzes atbilstību vienīgi attiecībā uz šiem trim ierakstiem. Šis apsvērums var tikt balstīts uz pašu strīdīgā lēmuma formulējumu, jo tajā ir minēta "attiecīgā" profesionālā pieredze. Katrā ziņā tas pieder pie Vispārējās tiesas veiktā faktu vērtējuma, kas Tiesai apelācijas tiesvedībā nav jāpārbauda, izņemot sagrozīšanas gadījumu, uz kuru Komisija nav atsaukusies šīs daļas pamatojumā. Līdz ar to tas ir jānoraida.

44 Ar pirmā pamata septīto daļu Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 53.–55. punktā prasību norādīt pamatojumu ir sajaukusi ar strīdīgā lēmuma motīvu pamatotību, kas attiecas uz tiesiskumu pēc būtības. Tomēr no šo punktu interpretācijas izriet, ka Vispārējā tiesa nav šos atšķirīgos pamatus sajaukusi, bet tikai atgādinājusi, ka lēmuma pamatojuma mērķis tostarp ir darīt tā adresātam zināmus tā motīvus, lai ļautu viņam izvērtēt lēmuma pamatotību, un konstatējusi, ka šajā lietā viņa kandidatūras noraidīšanas iemesli kandidātam nav paziņoti pietiekami precīzi. Tādējādi šī daļa ir jānoraida.

45 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

46 Otrais pamats attiecas uz divām tiesību kļūdām, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi pārsūdzētā sprieduma 37., 38. un 53.–56. punktā, atsakoties ņemt vērā strīdīgā lēmuma papildu pamatojumu, ko Komisija sniedza tiesvedības laikā.

47 Ar otrā pamata pirmo daļu Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīdama, ka iespēja papildināt lēmuma pamatojumu tiesvedības laikā nepastāv ne tikai tad, ja aplūkotajam lēmumam pilnībā nav pamatojuma, bet arī "gandrīz pilnīgas" pamatojuma neesamības gadījumā. Jēdziens "gandrīz pilnīga" pamatojuma neesamība turklāt esot neskaidrs un pretrunīgs.

48 Kā ir norādīts otrā pamata otrajā daļā, Vispārējā tiesa nav ievērojusi to, ka tiesas pienākums liek tai pēc savas ierosmes noskaidrot, vai attiecīgā Savienības iestāde ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu. Saskaņā ar šo pienākumu Vispārējai tiesai esot bijis jāņem vērā tiesvedības laikā sniegtie pamatojuma elementi un jākonstatē, ka šo elementu dēļ pamats, kas attiecās uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, vairs nav pamatots. Tiesvedības laikā nevarot labot vienīgi pilnīgu pamatojuma neesamību.

49 *D. Di Bernardo* šo argumentāciju apstrīd.

Tiesas vērtējums

50 Ar otrā pamata pirmo daļu Komisija Vispārējai tiesai pārmet, ka tā pārsūdzētā sprieduma 37. un 38. punktā pēc prasības celšanas esot ierobežojusi iespēju papildināt nepietiekamu pamatojumu, atzīdama, ka šī iespēja ir izslēgta ne tikai tad, ja aplūkotajam lēmumam pilnībā nav pamatojuma, bet arī gandrīz pilnīgas tā pamatojuma neesamības gadījumā. Turklāt jēdziens pamatojuma "gandrīz pilnīga neesamība", kas nav paredzēts judikatūrā, esot pretrunīgs un to neesot iespējams definēt.

51 Kā norādīts šī sprieduma 29. punktā, pienākuma norādīt nelabvēlīga Savienības iestāžu lēmuma pamatojumu mērķis ir ļaut Savienības tiesai veikt savu pārbaudi par šī lēmuma tiesiskumu un sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu norādi, lai uzzinātu, vai minētais lēmums ir pamatots vai arī tam piemīt trūkums, kas ļauj konstatēt tā prettiesiskumu. No tā izriet, ka pamatojums attiecīgajai personai principā ir jāpaziņo vienlaikus ar tai nelabvēlīgo lēmumu un ka pamatojuma neesamība nevar tikt novērsta ar to, ka ieinteresētā persona lēmuma motīvus uzzina tiesvedības laikā Savienības tiesā (skat. spriedumus, 1981. gada 26. novembris, *Michel*/Parlaments, 195/80, EU:C:1981:284, 22. punkts; 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 463. punkts, kā arī 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine* /Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 149. punkts).

52 Tomēr gadījumā, kad pamatojums nevis nav norādīts, bet tas ir nepietiekams, tiesvedības laikā sniegtie paskaidrojumi izņēmuma gadījumos var novērst šo nepietiekamību, un tādējādi pamats, kas attiecas uz šo nepietiekamību, vairs neattaisno aplūkotā lēmuma atcelšanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1988. gada 8. marts, *Sergio* u.c./Komisija, 64/86, no 71/86 līdz 73/86 un 78/86, EU:C:1988:119, 52. punkts, kā arī 2008. gada 28. februāris, *Neirinck*/Komisija, C-17/07 P, EU:C:2008:134, 51. punkts).

53 Tādējādi, ja konkursa ar lielu dalībnieku skaitu gadījumā attiecīgā Savienības iestāde praktisku iemeslu dēļ nespēj sniegt katram kandidātam pietiekamu pamatojumu noteiktajā laikā, tai pilnīga izņēmuma kārtā ir atļauts Savienības tiesā iesniegt tādus pierādījumus kā atlases komisiju protokoli (spriedums, 2008. gada 28. februāris, *Neirinck*/Komisija, C-17/07 P, EU:C:2008:134, 57. punkts).

54 Kā jau norādīts šī sprieduma 29. punktā, prasība norādīt pamatojumu liek, pirmkārt, skaidri un viennozīmīgi atspoguļot attiecīgās Savienības iestādes – akta autores – argumentāciju, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi, un, otrkārt, ir jāizvērtē, ņemot vērā visus lietas apstākļus, it īpaši tiesību akta saturu, norādīto motīvu būtību un tiesību akta adresātu vai citu ar šo tiesību aktu tieši un individuāli skarto personu iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus. Līdz ar to lēmuma pamatojums var tostarp tikt atzīts vai nu par neesošu, vai nepietiekamu, ņemot vērā šīs prasības mērķi un visus iepriekš atgādinātos elementus.

55 Šajā ziņā Tiesa ir atzinusi, ka pamatojuma neesamība var tikt konstatēta pat tad, ja daži pamatojuma elementi aplūkotajā lēmumā ir ietverti. Tādējādi pretrunīgs vai nesaprotams pamatojums ir līdzvērtīgs pamatojuma neesamībai (spriedumi, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 151., 168. un170. punkts, kā arī 2016. gada 27. oktobris, *Debonair Trading Internacional*/*EUIPO*, C-537/14 P, nav publicēts, EU:C:2016:814, 36. punkts). Tas pats attiecas uz gadījumu, kad attiecīgajā lēmumā ietvertie pamatojuma elementi ir tik nepilnīgi, ka tie nekādi neļauj tā adresātam lēmuma pieņemšanas kontekstā saprast autora argumentāciju. Tieši tāpēc Savienības tiesa – kad tai ir jālemj, vai ir pieļaujama papildu pamatojuma norādīšana tiesvedības laikā, – detalizēti izvērtē pamatojuma sākuma stadijas esamību (spriedums, 2008. gada 28. februāris, *Neirinck*/Komisija, C-17/07 P, EU:C:2008:134, 54. un 55. punkts).

56 Līdz ar to no Tiesas judikatūras izriet, ka pamatojuma neesamība var attiekties arī uz citiem gadījumiem, ne tikai pilnīgu pamatojuma neesamību. Tādējādi, apzīmējot šos gadījumus ar formulējumu "pamatojuma gandrīz pilnīga neesamība", Vispārējā tiesa nav ne pieļāvusi tiesību kļūdu, ne arī pārkāpusi šī sprieduma 52. punktā atgādināto judikatūru. Līdz ar to otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

57 Ar otrā pamata otro daļu Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir atteikusies ņemt vērā papildu informāciju, ko par strīdīgā lēmuma motīviem Komisija sniedza tiesvedības laikā, un konstatēt, ka pamats, kurš attiecās uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, līdz ar to nebija pamatots. Šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi Savienības tiesas pienākumu pēc savas ierosmes noskaidrot, vai attiecīgā Savienības iestāde ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.

58 Tomēr pretēji tam, ko apgalvo Komisija, nepastāv ne Savienības iestāžu tiesības legalizēt to nepietiekami pamatotos lēmumus Savienības tiesā, ne arī pēdējās minētās pienākums, izvērtējot, vai ir ievērots pienākums norādīt pamatojumu, ņemt vērā papildu paskaidrojumus, ko aplūkotā tiesību akta autors ir sniedzis tiesvedības laikā. Kā ir norādīts ģenerāladvokāta secinājumu 94. punktā, tamlīdzīga tiesību situācija varētu izjaukt kompetenču sadalījumu starp administrāciju un Savienības tiesu, vājināt tiesiskuma pārbaudi un apdraudēt tiesību celt prasību īstenošanu.

59 Tikai izņēmuma gadījumos, kā tostarp šī sprieduma 53. punktā minētais gadījums, kurā ir noskaidrojies, ka attiecīgajai Savienības iestādei praktiski nav bijis iespējams juridiski pietiekami pamatot apstrīdēto lēmumu, pamatojumu var papildināt ar paskaidrojumiem, ko akta autors ir sniedzis tiesvedības laikā. Taču pat šajos retajos gadījumos nepietiekami pamatota tiesību akta legalizēšanai, sniedzot paskaidrojumus pēc prasības celšanas, nav automātiska rakstura. Ņemot vērā līdzsvara trūkumu starp lietas dalībniekiem, kuru var radīt apstrīdētā tiesību akta motīvu novēlota paziņošana, Savienības tiesai, kā ir norādīts ģenerāladvokāta secinājumu 95. punktā, vēl ir jāpārbauda, vai lēmums izņēmuma kārtā akceptēt papildu pamatojumu nerada risku, ka varētu netikt ievērotas tiesības uz aizstāvību. Šajā ziņā tai ir jāņem vērā it īpaši tiesvedības stadija, kurā attiecīgā Savienības iestāde sniedz paskaidrojumus, un jāpārliecinās, ka attiecīgajai personai faktiski ir bijis iespējams uz tiem atbildēt.

60 Katrā ziņā, ja strīdīgajam lēmumam nav norādīts pamatojums, iestāde, kas to ir pieņēmusi, nevar šādu trūkumu novērst, sniedzot šo pamatojumu tiesā, kā atgādināts šī sprieduma 51. punktā. Kā norādīts šī sprieduma 56. punktā, Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka strīdīgajam lēmumam nav norādīts pamatojums. Tādējādi tai nevar tikt pārmests, ka tā nav ņēmusi vērā pamatojuma elementus, ko Komisija norādīja tiesvedības laikā. Tātad otrā pamata otrā daļa ir jānoraida.

61 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kopumā.

62 Tādējādi apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

63 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Tā kā *D. Di Bernardo* ir prasījis piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums tai nav labvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]